

fremtrædende Underbalanee vil blive forholdsvis stor, formener Finantsministeriet ikke at kunne komme i Betragtning ligeoverfor Forsatningens tydelige Bestemmelse, i Medfør af hvilken det af Finantsministeriet opstillede Budget er ordnet, og det saa meget mindre, som det ikke vil kunne nægtes, at man ved Ansættelsen af Fordelingsforholdet ingenlunde er gaaet Kongeriget for nær.

Forsaavidt man, saavel i Coloniernes Interesse, som for at afværge de forffjellige Forviklinger, der vilde kunne være en Folge af, at de „blandede“ Udgifter ved at fordeles paa de respective Budgetter skulde bevilges deels af Rigsraadet, deels af Rigsdagen, herfra havde udtalt sig for, at Kongeriget udrede et fast aarligt Bidrag til nysnævnte Udgifter, som da med dette Tilskud overtoges af Monarchiet og blev ene at forhandle ved Rigsraadet, har Finantsministeriet Intet herimod fundet at erindre, naar dette Tilskud i Overensstemmelse med den af bemeldte Ministerium forsattede herhos under Lit. D medfølgende Opjørelse fastsættes til mindst 75,000 Rd. aarligen.

Slutteligen har Finantsministeriet bemærket, at samme ikke har troet at burde nærmere udtale sig angaaende de mislige Consequenser, en Deling af Colonialbudgettet vil kunne have ogsaa i flere andre finansielle Henseender end de berørte, og navnlig med Hensyn til den ved Bederlags-Obligationerne stiftede Gjæld.

Idet jeg, som Minister for Monarchiets fælles indre Anliggender, hvis Administration Coloniernes Anliggender for Tiden er underlagt, i det Hele maa tiltræde, hvad der af Finantsministeriet ifølge det Foransførte er udtalt angaaende Ordningen af de vestindiske Coloniers finansielle Forhold, og navnlig med bemeldte Ministerium maa være enig i, at der, naar man vil blive staaende ved det fra Folkethingets Udvalgs Side fastholdte retlige Standpunkt, ei kan statueres noget andet Resultat med Hensyn til en Fordeling mellem et særligt og et fælles Colonialbudget af Indtægterne og Udgifterne, end det af Finantsministeriet opstillede, nemlig en lige Deling, skal jeg forøvrigt ikke her nærmere udtale mig om, hvorvidt Rigsraadet muligen i sin Tid af Billighedshensyn maatte kunne være tilbøieligt til at gaae ind paa et for Kongeriget noget lempeligere Arrangement.